

Det var så DKP – og hvad nu?

Efter DKPs påsekkongres er der kun én vej:

Samling af de kommunistiske kræfter i det marxistisk-leninistiske parti

DKPs kongres i påskedagene var nummer 30 i rækken. Det blev også den sidste, hvor partiet – om så blot formelt – bekendte sig til marxismen-leninismen. »Fornyelsen« af partiet bestod i den endelige afskrivning af arbejderklassens revolutionære, videnskabelige teori – både i de nye partilove og i den vedtagne politiske udtalelse »Fra gammelt til nyt«.

Det mindede heller ikke det fjerneste om et kommunistisk partis kongres. Mest af alt lignede det en kongres i venstresocialisternes glansperiode, med et mylder af linjer, fraktioner, kulisseaftaler, intriger og personkampe. En sidste mønstring i et parti i opløsning, før det har nået sit endelige hvilested som endnu en socialdemokratisk døgnflue til venstre for socialdemokratiet. I det traditionelle vælgerpartis trygge havn.

Det siges, at Sohn-fløjen sejrede. At den besatte alle ledelsesposter på nær en enkelt. At den – efter behørlige taktiske kompromisser i retning af »midtergruppen« – fik vedtaget alle sine beretninger og udtalelser. At den fik udmanøvreret oppositionen omkring »Kommunistisk Forum«, som den i umisforståelige vendinger har bedt om at forlade partiet.

Men måske skal spørgsmålet ikke stilles så simpelt op.

Ingen genopstandelse mulig

Sandt er det, at DKP er dødt som revolutionært parti. Som kommunistisk parti på marxismen-leninismens grund. Det er allerede længe siden, at liget blev kørt i kapel, som Carl Madsen sagde. Den 30. kongres gennemførte med stærk forsinkelse jordpåkastelsen. Under besværgende bønner fra de reformistiske intellektuelle, der nu dominerer partiledelsen.

Og selv om det foregik i påsken, er der ikke den fjerneste mulighed for dets genopstandelse – i fornyet, relevant, revolutionær, marxistisk-leninistisk form.

Det var slut med DKP. Men ikke slut med behovet for et revolutionært kommunistisk parti, fordi nogle kapitulanter og likvidatorer deserterer til den socialdemokratiske lejr.

Det er ikke slut med marxismen-leninismen som den eneste gyldige og pålidelige vejledning i klassekampen, der ikke bare fortsætter, men

også skærpes. I Danmark som andre steder.

Det er ikke slut med socialismen, fordi den revisionistiske kontrarevolution har sejret og genrejst kapitalismen i en lang række tidligere socialistiske lande.

DKPs selvbegravelse stiller indlysende klart én opgave op for de revolutionære kræfter i vort land: Samling af kommunisterne i det marxistisk-leninistiske parti.

En kompliceret opgave, javél. En opgave, der kræver både tålmodighed, smidighed og dristighed. Men også en uafviselig opgave efter DKPs 30. kongres. Reformisterne har først sejret, når kommunisterne giver op!

En bølge af kontrarevolutionær reformisme

En bølge af kontrarevolutionær, anti-kommunistisk reformisme skyller henover Europa og verden. Det internationale bourgeoisie har blæst signal til det endelige opgør med alt, hvad der er progressivt, anti-imperialistisk og revolutionært. Med alt, hvad der blot lugter af socialisme, kommunisme og marxisme-leninisme. Det er reaktionens gyldne stund.

Det er tiden, hvor supermagterne vil gennemføre deres diktater overalt i verden. USA kan uhindret invadere Grenada eller Panama, fortsætte sin støtte til contraernes krig, forberede væbnet aggression mod Cuba. Det socialistiske Albanien ligger i skudfeltet i et Europa, hvor den gamle reaktion triumferer. Et Europa, der i hastigt tempo er ved at forvandle sig til monopolernes »Forenede Europa«, til en økonomisk, politisk og også militær stormagt.

Det er en tid, hvor oprustningen fortsætter. Hvor Danmarks medlemskab af NATO cementeres.

Og en tid, hvor Schlüter og Co. føler sig fri til – på den danske og internationale kapitalis vegne – at forstærke offensiven mod arbejderne og det store flertals hårdt tilkæmpede rettigheder. I den nationale »nødvendigheds« eller den aleuropæiske tilpasnings navn.

Socialdemokratiet og den reformistiske venstrefløj i øvrigt, indbefattet DKP, har bekendt eller er ved at bekende kulør i denne proces. De støtter den. Begeistret, tøvende eller »kri-

DKP/ML · Danmarks Kommunistiske Parti/Marxister-Leninister
Griffenfeldsgade 26, 2200 København N ☎ 31 35 60 69

tisk«. Men helt umiskendeligt. Dolker EF-modstanden og kampen for at forlade det fine storslysk-ledte selskab i ryggen. Forvandler fredskampen og kampen mod NATO til fraser. Indgår i det ene nedskæringsforlig eller minusoverenskomst efter den anden, mens de drømmer om fonde, reformer og grønne produktionsstrategier!

Og fabler om et nyt samfund, der hverken er kapitalistisk eller socialistisk, men »forener de bedste træk ved de to systemer«!

Er det ikke tvungende grunde nok til at de revolutionære og kommunistiske kræfter må forene sig og skabe et slagkraftigt ledelsescentrum i arbejderklassens kamp?

Fornyelse – men på marxismen-leninismens grund

Marxist-leninister er ikke modstandere af fornyelse. Vor doktrin er ikke en støvet samling dogmer, men en vejledning til handling i en virkelighed under forandring. Derfor er vi for fornyelse, for revolutionering, men på marxismen-leninismens grund. Det levner ingen plads for sentimentalitet, nostalgisk bagudskuen eller angst for at gøre op med, hvad der er overlevet eller forældet. Som det kommunistiske partis metode er marxismen-leninismen kritisk og selvkritisk. Vi lærer også af vore fejl.

Den store tragedie, som den revisionistiske kontrarevolution og dens forløb, har været er også en stor kilde til lærdom og ny erfaring. Ikke til at forkaste den revolutionære teori eller til at opgive kampen for et socialistisk samfund, men for at bruge den bedre og styrke den. Og til at undgå fejl og mangler under opbygningen af socialismen, undgå bureaukratisering og stivnen, undgå administrative kommandometoder, til at udvikle massernes revolutionære energi og initiativ, som er afgørende for socialismens sejr.

DKP orienterede sig altid efter Sovjet. Med megen ret, selvfølgelig, da socialismen for første gang blev til i verden. Katastrofalt, da da den moderne revisionisme greb magten og indledte den kapitalistiske genrejsningsproces, og DKP (og andre partier) mekanisk fulgte de skiftende

køkkenchefers opskrifter til revolutionens forærv.

De danske kommunister kan aldrig deponere deres tankevirkosomhed eller selvstændighed hos et andet parti. Vi har selv ansvaret for revolutionens og socialismens skæbne i vort eget land, og det udelte ansvar overfor den danske arbejderklasse. Hvad der ikke udelukker, at vi er internationalister, og forsvarer alt, hvad der er progressivt og revolutionært andre steder.

Der er al mulig grund til at befri den levende marxisme-leninisme fra den kvælende og dogmatiske form, sovjevirevisionisterne gav den for at dræbe dens revolutionære sjæl. Omformede den til et katedersystem, hvor adskillelsen mellem ordene og deres indhold blev total. I den kapitalistiske kontrarevolutions, i borgerskabets, interesse.

»Fornyelse«, der fører baglæns, til socialdemokratisme, a la Sohn og Co.s er ingen kunst. Det er set så mange gange før. Og det vil ende som så mange gange før.

Fornyelse på marxismen-leninismens grund, samling på marxismen-leninismens grund, er straks langt sværere. Og så meget mere påtrængende nødvendigt.

Arbejderen den 21. april 1990

Offentligt debatmøde:

Kommunistisk politik i 90'erne

**– Hvad gik der galt
i Østeuropa?**

**– Hvordan forenes
de revolutionære kræfter
i Danmark?**

Onsdag d. 16. maj kl. 19.30
Medborgerhuset, Blågårds Plads
Store sal

Tegn abonnement på

Arbejderen

DKP/MLs dagblad
3 måneder for kun 75 kr.

Navn:

Gade:

Postnr.: By:

Porto
3,50 kr.

Dagbladet Arbejderen
Distributionen
(☎ 31 39 92 76)
Ryesgade 3A 1. sal
2200 København N